



Designing a Role Model for Sports in World Peace

Mohamad HematiNezhad.¹, Shahram Shafiee.^{*2}, MehrAli HematiNezhad.³,
Zahra Taslimi.⁴

Received: Feb12, 2021

Accepted: Jul 08, 2021

Abstract

Objective: The purpose of this study was to design a model for the role of sport in world peace.

Methodology: In this qualitative research method, the foundation data method has been used to answer the research questions. Data were collected through semi-structured interviews. The statistical population of the study consisted of all experts and specialists who were familiar with the subject of peace and sports. According to the data foundation method, sampling was done theoretically. Data analysis was performed using three stages of open, axial and selective coding using version 7 of Atlas-Ti software.

Results: After open coding, the categories of causal conditions included Politics, Internationalism, Education, and Economics. Underlying conditions included Organizational, Political, Socio-Cultural, and international conditions. Strategies of action included Political, Organizational, Educational, Managerial strategies and its Structural and Human Consequences were extracted. Then, in the axial and selective coding stage, the link between these categories was determined in the form of a paradigm model of the research and the final theory was formed.

Conclusion: Based on the results of research on the role of sport in world peace, it can be said that a challenging path is still ahead. It seems that by emphasizing the role of Politics, International Relations, Education and constructive cooperation between national and international sports authorities and world rulers, one can hope to improve the current situation and promote world peace through sport.

Keywords: Sports, World Peace, Politics

1. PhD, Lecture at the Institute of higher Education of Rahbord Shomal, Gilan, Rasht, Iran, 2. Associate Professor, University of Guilan, Rasht, Iran, 3. Professor, University of Guilan, Rasht, Iran, 4. PhD of Sport Management, Department of Physical Education, Farhangian University, Tehran, Iran.

* Corresponding author's e-mail address: shafieeshahram@gmail.com

Extended Abstract

Introduction and State of Problem

In today's world, modern sports have developed a significant interaction with both domestic and international politics, leading to the belief that sports can play a role in enhancing development, fostering peace, and resolving conflicts. International sports (which include a mix of governmental and non-governmental factors) are sometimes considered a suitable subject for diplomatic discussions. Major sporting events like the Olympics and World Cups can bring countries together and lead to closer relationships between them. In this context, sports diplomacy shows its great effectiveness, allowing nations to demonstrate peace, friendship, and Cooperation (Eltiaminia, 2015).

One of the motivations for governments to support sports and, in a way, to intervene and guide it, can be seen in the fact that a country's success in the sports arena can create credibility and prestige for that country on the international stage. If we set aside the functions of sports in enhancing the physical and mental health of society, which alone justifies the government's attention to sports logically and necessary from every perspective, achieving significant victories in various sports fields greatly impacts national pride, strengthens national solidarity, and, most importantly, increases the credibility and prestige of countries at the international level and in competition with other nations (Zargar, 2015). This research aims to answer the following questions: Does sports, as one of the components of soft power, have a positive impact on the economic development of certain countries? Why does sport, as one of the components of soft power, influence the convergence of countries?

Methodology

This research used a grounded theory approach to answer the research questions. Data collection was conducted through semi-structured interviews. The statistical population of the study consisted of all experts, managers, and specialists (university professors, executive managers) who interacted with the topics of sports, peace, diplomacy, and international relations.

In the present study, after conducting 14 interviews over 6 months, data analysis indicated that no new data was being added to the existing data; a high percentage of the data extracted from the last interviews were repetitive. Therefore, upon reaching theoretical saturation, the interviews were concluded.

According to the nature of the research, data collection was carried out using two methods:

1. Library studies: These studies were conducted by referring to documents and records and searching the internet to understand the literature and background of the topic and to recognize the role of sports in global peace.

2. Conducting in-depth semi-structured interviews: To carry out the interviews, general research questions were formulated regarding three main topics: the current status of the role of sports in global peace (causal and contextual conditions for outlining its obstacles and challenges), strategies for achieving the desired status, and the outcomes of designing a model for the role of sports in global peace (positive consequences). Each interview lasted between 21 to 91 minutes, depending on the interviewee's level of engagement and knowledge of the subject.

Results

In this research, 14 experts in the field of sports and peace participated, selected from executive managers and faculty members in the sports department. The participants' opinions on the current state of global peace through sports were categorized into two sections: positive and negative, based on the reasons they provided. According to the results, 57% believed in a positive current state, while 43% had a negative view. Additionally, the participants' opinions on whether sports can always lead to peace were divided into positive and negative sections based on the reasons they provided. The results indicated that 50% of the participants believed that sports can always contribute to global peace, while the other 50% felt that sports do not always sustain this process.

In this model, the causal conditions include motivating or obligatory factors for the role of sports in global peace. With this approach, factors and phenomena considered have a causal impact on the phenomenon of sports and global peace, taking into account their temporal precedence and obligatory conditions. Sports and global peace, due to their broad subject matter, are influenced by various factors related to politics, economics, management, structures, facilities, and laws. These factors encompass various stakeholders, each of whom must address them to improve the current situation.

Contextual conditions, as well as internal and external characteristics, are essential for developing global peace through sports; these conditions must be considered for the successful implementation of this process. The development of global peace through sports should be carried out with full attention to the institutional, economic, media, governance, cultural, social, governmental, and legal dimensions and characteristics that underpin the current situation. It should be noted that many issues related to sports and global peace stem from contextual problems, which must be taken into account to achieve the desired state.

In terms of actions and strategies, the main interventions and activities that can facilitate the development of global peace through sports were highlighted. Based on the model derived from this research, the development of global peace through sports has certain requirements, and the activities in the field of sports and peace are subsets of this larger system and cannot progress outside of it. Thus, achieving an optimal state that can be

envisioned for the development of global peace through sports requires specific strategies and mechanisms unique to this system. These mechanisms or actions fall into four areas: political actions, educational actions, organizational actions, and managerial actions. Finally, in terms of outcomes, the expected results and implications of the role of sports in global peace were considered; outcomes that can occur as a result of implementing the necessary processes, actions, and strategies aimed at developing global peace through sports. All these outcomes are positive, indicating the desirability of the role of sports in global peace.

Discussion and Conclusion

Looking at the causal factors of global peace development through sports, we will see that the political factor, through its elements such as lobbying power, political conflicts, support for sports, and combating corruption, can play a significant role in the growth or lack of growth of this concept. Another important factor influencing this area is international relations. Sports, due to having a common language among the people of different countries, can accelerate the process of global peace. This process can be achieved through the organization of formal and informal sporting events. The more countries are active in the realm of international relations and interaction with other countries, the more they can benefit from the opportunities created by hosting events, thus gaining significant advantages for their diplomatic systems. This is because governments, regardless of their level of democracy, always desire to present a peaceful image on the global stage. The factor of education is also significant in the discussion of causal factors. The best scenario is for education to start from the grassroots level so that athletes who are going to be promoted to higher levels and be at the forefront of sports decision-making are more familiar with the concept of peace in a deeper and more principled manner. The next important factor is economic conditions. Continuous support for sports increases the attractiveness of this field in the eyes of investors. A sense of security in investment creates motivation.

This leads to the entry of investors into the sports sector, and by establishing regulations and proper oversight and guidance, various economic benefits can be derived from sports.

References

- Eltiaminia, R. (1394). The consequential and accelerating role of sport in providing conditions for peace between governments. *Political and International Research*, 7(22). 149-179. (Persian)
 - Zargar, A. (2015). Sport and International Relations: Conceptual and Theoretical Aspects, *Political Science Quarterly*, 11 (31)
-



فصلنامه مدیریت و توسعه ورزش

سال دوازدهم، شماره سوم، پیاپی ۳۵

شناسه دیجیتال: [10.22124/jsmd.2021.19154.2532](https://doi.org/10.22124/jsmd.2021.19154.2532)

مقاله پژوهشی

طراحی مدل نقش ورزش در صلح جهانی

محمد همتی نژاد^۱، شهرام شفیعی^{۲*}، مهرعلی همتی نژاد^۳، زهرا تسلیمی^۴

تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۱۱/۲۴

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۰۴/۱۷

چکیده

هدف: هدف پژوهش طراحی مدل نقش ورزش در صلح جهانی بود. **روش‌شناسی:** در این روش تحقیق کیفی، برای پاسخگویی به سؤالات پژوهش از روش داده بنیاد استفاده شده است. گردآوری داده‌ها به روش مصاحبه‌های نیمه ساختار یافته صورت گرفت. جامعه آماری پژوهش را صاحب نظران و متخصصانی تشکیل دادند که با موضوع صلح و ورزش آشنایی داشتند. با توجه به استفاده از روش داده بنیاد، نمونه‌گیری به صورت نظری انجام شد. تحلیل داده‌ها با استفاده از سه مرحله کدگذاری باز، محوری و انتخابی با به کارگیری نسخه ۷ نرم افزار Atlas-Ti انجام شد.

یافته‌ها: پس از کدگذاری باز، مقوله‌های شرایط علی شامل سیاست، بین‌الملل، آموزش و اقتصاد بود. شرایط زمینه‌ای شامل شرایط سازمانی، سیاسی، فرهنگی اجتماعی، بین‌الملل می‌شد. استراتژی‌های عمل شامل راهبردهای سیاسی، سازمانی، آموزشی، مدیریتی گردید و پیامدهای آن ساختاری و انسانی استخراج شد. سپس در مرحله کدگذاری محوری و انتخابی، پیوند بین این مقوله‌ها در قالب مدل پارادایمی پژوهش تعیین گردید و نظریه نهایی شکل گرفت.

نتیجه‌گیری: بر اساس نتایج پژوهش در مورد نقش ورزش در صلح جهانی می‌توان گفت که هنوز مسیر پرچالشی در پیش‌رو قرار دارد. به نظر می‌رسد با تاکید بر نقش سیاست، روابط بین‌الملل، آموزش و همکاری سازنده بین متولیان ملی و بین‌المللی ورزش و حاکمان جهانی، می‌توان به بهبود شرایط موجود و ارتقا صلح جهانی از طریق ورزش امیدوار بود.

واژه‌های کلیدی: ورزش، صلح جهانی، سیاست

۱. دکتری مدیریت ورزشی، مدرس موسسه آموزش عالی راهبرد شمال، گیلان، رشت، ایران ۲. دانشیار گروه مدیریت ورزشی دانشگاه گیلان، رشت، ایران، ۳. استاد گروه مدیریت ورزشی دانشگاه گیلان، رشت، ایران، ۴. دکتری مدیریت ورزشی، گروه آموزش تربیت بدنی، دانشگاه فرهنگیان، تهران، ایران.

* نشانی الکترونیک نویسنده مسئول: shafieeshahram@gmail.com



مقدمه

هر روز شاهد کمپین های مردمی رسمی و غیر رسمی در اقصی نقاط جهان هستیم که در راستای اهداف مختلف خود در زمینه های حفظ محیط زیست، آبریزان اقیانوس ها، آزادی زندانیان و حمایت از بیماران مختلف می کوشند. این ها همه اهداف غیر مستقیمی است که نشان می دهد انسان ها نهایتاً برای صلح تلاش می کنند. امروزه ورزش به عنوان مولفه ای تاثیرگذار حتی در لایه های زیرین سطوح جامعه، چنان با زندگی مردم عجین گشته که بسیاری از تصمیم گیران اصلی سیاست های جهانی و ملی در شرایط مقتضی می توانند روی آن به عنوان دستاویزی جهت فرار از بعضی بحران ها نیز استفاده نمایند. ورزش نمی تواند جنگ در حال انجام و درگیری های نظامی را متوقف کند. با این حال، راه حل های صلح آمیز را افزایش می دهد. در حالی که در برخی موارد، دولت ها تلاش های دیپلماتیک قادر به انجام این کار نیست (Uбайдulloev, 2018). در چند سال اخیر فعالیت در زمینه های ورزشی، توسعه و صلح در محافل سیاسی، دانشگاهی و عملی افزایش یافته است. سازمان های ورزشی، دولت ها و سازمان های توسعه در بسیاری از کشورها و مناطق جغرافیایی متنوع در تلاشند تا از ظرفیت موجود در ورزش برای پیشبرد برنامه های مختلف تغییر اجتماعی و توسعه استفاده کنند (Peachey, 2018).

دولت ها به زیرکی می توانند از ورزش در سیاست هویت سازی مد نظر خود استفاده کنند. وقتی مردم برای موفقیت تیم های ملی در کنار هم قرار می گیرند، به نوعی وفاداری شان را به نمادهای ملی تقویت می کنند. به همین خاطر

برخی معتقدند که ورزش فقط یک ماجرای ساده نیست، بلکه یک متن چند لایه است که در شکل دادن هویت جامعه نقش دارد (ملکوتیان، ۱۳۸۸). این بدان معناست که ورزش پتانسیل تبدیل شدن به یک راه حل مناسب برای عبور از چالش ها را داراست.

ورزش و سیاست هرکدام به نوبه خود بر روی دیگری تأثیری خاص می گذارد. البته تعامل سیاست و ورزش محدود به عصر جدید نبوده است بلکه به جرات می توان گفت سیاست در اساس شکل گیری بازی های المپیک مؤثر بوده است به گونه ای که از چندین روز پیش از برگزاری بازی ها تعاملات نظامی و جنگی بین دولت شهرهای یونان متوقف می شد تا بازی ها در صلح کامل برگزار شود. با افزایش سریع و رو به گسترش آثار و نوشته هایی که به بررسی جامعه شناسی ورزش می پردازند، تحلیل علمی تأثیر متقابل ورزش و جامعه نسبتاً تثبیت شده است و عناوین موجود در مجموعه ی ورزش در جامعه ی جهانی گواه این امر است. این مطالعات نشان می دهد که تحلیل ورزش به ما چیزهای زیادی درباره ی روابط بین الملل یاد می دهد؛ از اقتصاد جهانی نئولیبرال و دیپلماسی و جنگ گرفته تا جهانی سازی فرهنگی، شکل گیری هویت ملی و رسانه ها، توسعه و بهبود روابط بین کشورها و کسب منزلت جهانی. با وجود این، نمونه های یاد شده از روابط میان ورزش و محیط بین الملل تا حد زیاد در نوشته های کارشناسان تاریخ، حقوق، مطالعات ورزشی و به ویژه جامعه شناسی آمده است و متون بسیار کمی از رشته ی علمی روابط بین الملل به ورزش اختصاص یافته است (سجادی و همکاران، ۱۳۹۰).

ورزش برای توسعه و صلح به یک حوزه عظیم جهانی از فعالیت ها و مداخلات مربوط به ورزش تبدیل شده است و موضوعی است که به شدت در مطالعه علمی اجتماعی ورزش مورد بررسی قرار گرفته است (Giulianotti, 2019). ورزش به تنهایی نمی تواند صلح را اجرا یا حفظ کند. اما نقشی حیاتی در ساختن جهانی بهتر و صلح آمیز دارد (Ubaidulloev, 2018).

رهبران دیگر جهان از ورزش به عنوان وسیله ای برای انجام حرکات بین المللی سازش آمیز استفاده کرده اند. دولت چین بازیکنان پینگ پنگ آمریکایی را در آوریل ۱۹۷۱ برای اولین بار که آمریکایی ها اجازه ورود به این کشور را داشتند دعوت کرد و در عرض یک سال از "دیپلماسی پینگ پنگ" چین، رئیس جمهور ریچارد نیکسون سفر تاریخی خود را به چین انجام داد و به دو دهه روابط غیر دوستانه بین دو ابرقدرت پایان داد (Murray, 2012).

در سال های اخیر، طیف گسترده ای از سازمان ها (به ویژه سازمان ملل و سازمان های غیر دولتی) از ورزش به عنوان ابزاری مداخله جویانه برای پیشرفت صلح در جوامع پرتنش استفاده کرده اند (Giulianotti, 2010).

در برخی موارد این کارکرد را می توان در زمینه مدیریت و کنترل تنش ها و آشوب های قومی و قبیله ای نیز مدنظر قرار داد. به طور نمونه برخی معتقدند که اگرچه تیم فوتبال بارسلونا به عنوان نماد خاص مردم کاتالونیا تبدیل شده و از این طریق هویت متمایز خود را با اسپانیا به نمایش می گذارند، ولی همین تیم ورزشی تخفیف دهنده تنش ها نیز شده است، در جایی که مردم کاتالونیا نه از طریق توسل به ابزارهای خشن و مسلحانه، بلکه از طریق تیم

رویدادهای بزرگ ورزشی مثل المپیک و جام های جهانی می تواند کشورها را در کنار هم جمع کند و منجر به شکل گیری روابط نزدیک تر بین کشورها شود. در این صورت دیپلماسی ورزشی بهترین کارایی خود را بروز می دهد و ملت ها می توانند صلح، دوستی و تعاون خود را نشان دهند (التیامی نیا، ۱۳۹۴). المپیک همواره صحنه باشکوهی برای کسب افتخار و پرستیژ برای کشورها بوده است. چه موفقیت در کسب میزبانی آن (که خود با دیپلماسی پیچیده ای کسب می شود)، چه برگزاری با شکوه آن (که نشانگر سطح بالای مدیریت و توانمندی میزبان است) و از آن مهم تر کسب مدال های متعدد رنگارنگ، همه باعث کسب افتخار، اعتبار و پرستیژ می شود (Rider, 2011). ورزشی مانند فوتبال در تقویت روحیه ملی و اتحاد ملی و وفاداری بیشتر به ارزش های ملی تاثیرگذار نشان داده است (فاضلی، ۱۳۹۱). فوتبال از چنان اهمیتی برخوردار شده است که زمانی رئیس قبلی فیفا هاوانژ، فیفا را پس از آمریکا و شوروی نیروی سوم قلمداد می کرد (Levermore, 2012).

انسان ها برای نجات جهان از دست پیامدهای ناشی از عدم صلح، به هر نیروی امیدبخشی چنگ می زنند. پس ورزش نه تنها می تواند راه نجاتی برای رسیدن به صلح باشد، بلکه این پتانسیل را دارد که خود صلح و نماد آن گردد. نلسون ماندلا در سال ۱۹۹۶ در مسند ریاست جمهوری آفریقای جنوبی جمله ای را مطرح کرد که می تواند تاییدی بر این بحث باشد: ورزش قدرت تغییر جهان را دارد. این قدرت الهام بخش است. ورزش از دولتها در از بین بردن موانع نژادی قدرتمندتر است (Levermore, 2012).

محبوبیت خود استفاده می کنند. دنیای ورزش حرفه ای، از تحریم های فردی به دلیل اعتراض به یک یا چند نقض حقوق بشری، مصون نمانده است. لذا عدم حضور افراد فارغ از اینکه ورزشکار هستند یا خیر، در رویدادهای ورزشی، دستاویزی جهت ابراز احساسات و صدای اعتراضی آنان مبدل گشته است (Houlihan, 2014). امروزه ورزش های حرفه ای چنان با سیاست درگیر شده اند که نمی توان از آثار و تبعات آن در روابط بین دولت ها و نیز صحنه داخلی کشورها غفلت کرد. اگر کماکان موضوع محوری روابط بین الملل را «جنگ و صلح» در نظر بگیریم، ورزش با هر دو در ارتباط نزدیک است. اگرچه می گویند و می خواهند که ورزش از سیاست جدا باشد ولی در واقعیت چنین نیست. ورزش با سیاست ارتباط دو سویه و متقابل دارد. اما شعار همیشگی کمیته بین المللی المپیک و دیگر سازمان های غیرحکومتی متولی ورزش آن است که دولت ها پای شان را از این صحنه بیرون بکشند. چنین حساسیت هایی باعث شده که در مورد ارتباط ورزش و سیاست و مطالعه و پژوهش در این زمینه احتیاط وجود داشته باشد. (زرگر، ۱۳۹۴).

ورزش را می توان نشانه ای از اثربخشی دولت ها ارزیابی کرد، چون دولت ها قادر به سانسور و کنترل آن نیستند و برآیند مسابقات معمولاً تصویری واقعی از وضعیت مدیریت و میزان مسئولیت شناسی و تولید ایده ها و راهبردهای جدید را به دست می دهد. زمانیکه مردم علاقه زیادی به ورزش دارند مسئولین دولتی اغلب از بودجه عمومی برای حمایت ورزشکاران و تیم ها به عنوان نمایندگان شهر و کشور استفاده می کنند. اتحاد احساسی که به کمک ورزش یا یک

ورزشی شان به ابراز هویت خود پرداخته و با رقابت برابر و حتی برتر نسبت به تیم فوتبال رئال مادرید که به نوعی نماد دولت مرکزی اسپانیاست، به نوعی آرامش دست می یابند و انرژی که می تواند در یک صحنه خطرناکی مانند آشوب جدایی طلبی صرف شود، در یک میدان ورزشی کنترل می شود. در واقع از این نظر، تیم بارسلونا در عمل نه یک عامل ایجاد تنش سیاسی در اسپانیا، بلکه تخفیف دهنده تنش هاست، زیرا برخی نزاع های هویتی و منطقه ای را از عرصه سیاست به میدان ورزش منتقل می کند (روزخوش، ۱۳۸۹).

توجه روز افزون کشورها به موفقیت ورزشی و حضور بانشاط و قدرتمند ورزشکاران و کاروان ورزشی کشورها در رقابت های بین المللی و قاره ای و کسب مدال های قهرمانی و به اهتزاز درآوردن پرچم ملی آن ها در بین کشورهای مختلف جهان و پخش زنده آن همزمان در سراسر جهان در افکار عمومی جهانی و صحنه سیاست بین المللی تأثیرگذار است و می تواند بسترساز ایجاد ارتباطات و روابط بین فرهنگی، سیاسی و اقتصادی بین کشور متبوع و سایر کشورهای جهان باشند (مرادی، خالدیان و مصطفایی، ۱۳۹۳).

یکی از انگیزه های دولت ها برای حمایت از ورزش و به نوعی دخالت و راهبری آن را باید در این موضوع دید که موفقیت یک کشور در عرصه ی ورزشی می تواند برای آن کشور در عرصه ی بین المللی اعتبار و حیثیت ایجاد کند. (حیدری، ۱۳۸۵). گذشته از آنچه ورزش را به عنوان ابزاری برای متحد کردن ملت ها ارائه می دهد، گروه های دیگر مانند شورشیان سیاسی یا تروریست ها از رویدادهای ورزشی برای ایجاد

ورزش تأثیرگذار باشد و این دو باید از هم مجزا باشند؟ آیا ممکن است که با توجه به وجود مثال های متعددی که در زمینه ایجاد روند صلح با کمک ورزش مشاهده شده است، دولت ها و تصمیم گیران سیاسی و حتی مدیران کلان ورزشی در سطح المپیک به این نتیجه برسند که شعار معروف (جدایی ورزش از سیاست) خود را کنار گذاشته و در پی ایجاد چارچوبی مناسب برای آن باشند؟ با توجه به وضعیت موجود، چه شرایط و زمینه هایی لازم است که بتوان از ظرفیت های ورزش جهت توسعه صلح جهانی بهره برد؟ چه راهکارهایی متناسب با وضعیت موجود می بایست ارائه شود تا بتوان به نقش ورزش در صلح جهانی پی برد؟ پیامدهایی که ورزش در توسعه صلح جانی ایجاد می کند چیست؟ ورزش چه پتانسیل هایی در حوزه صلح جهانی می تواند داشته باشد که تصمیم گیران سیاسی را مجاب نماید تا با اهمیت بیشتری به آن بپردازند؟

موارد بالا سؤالاتی است که در پژوهش حاضر تلاش می شود به آن ها پاسخ داده شود و حداقل برخی ابهامات از زوایای آن به روشنی زدوده شود.

روش شناسی پژوهش

پژوهش حاضر با استفاده از روش کیفی، از نوع تئوری داده بنیاد انجام شده است که جامعه آماری پژوهش را تمامی صاحب نظران، مدیران و متخصصانی (اساتید دانشگاه، مدیران اجرایی) تشکیل دادند که با موضوع ورزش، صلح، دیپلماسی و روابط بین الملل در ارتباط بودند. با توجه به استفاده از روش داده بنیاد و انجام مصاحبه برای گردآوری داده ها،

تیم ورزشی به وجود می آید، می تواند برای تقویت یا احیای صلح و دوستی استفاده شود. کارشناسان در پژوهشی بیان کردند، هدف جام جهانی ۲۰۰۲ کره جنوبی و ژاپن از نظر کره ای ها این بود تا بتوانند از آن به عنوان ابزاری برای نشان دادن صلح در شبه جزیره کره استفاده نمایند؛ ژاپنی ها هم هدفشان آن بود که با میزبانی جام جهانی فوتبال سیاست پایدار و فناوری پیشرفته کشورشان را به جهانیان بنمایانند (Hlabane, 2012).

برنامه های ترکیبی از صلح، توسعه و ورزش در جامعه جهانی چنان در حال گسترش است که پاپ فرانسیس علاقه وافر خود را به تلاش برای ادغام امور ورزشی، مذهبی و صلح بیان کرده است (William, 2017).

هم اکنون تعداد زیادی سازمان در سرتاسر جهان وجود دارند که در حوزه ورزش برای صلح و توسعه فعال هستند. به عنوان مثال می توان از سازمان ملل نام برد که از توانایی های ورزش به منظور تسهیل دستیابی به اهداف توسعه صلح بهره می گیرد (Peachey, 2015).

نتایج تحقیقات مختلفی در زمینه نقش ورزش در ارتقای منزلت بین المللی نشان داد که ورزش بر روی افزایش غرور ملی، تصریح صلح میان دولت ها، کسب اعتبار و حیثیت بین المللی و شکل دهی به افکار عمومی تأثیرگذار است (نصیری مقدم، ۱۳۹۱؛ احمدی پور و همکاران، ۱۳۹۲).

علی رغم این بحث، شاید هنوز برای برخی این ابهام وجود داشته باشد که واقعاً چه ضرورتی دارد که ورزش در حوزه روابط بین الملل و صلح جهانی مورد توجه و مطالعه قرار گیرد؟ مگر مکرراً بیان نمی شود که نبایستی سیاست بر

درباره سه موضوع اصلی وضعیت موجود نقش ورزش در صلح جهانی (شرایط علی و زمینه‌ای برای ترسیم موانع و مشکلات آن)؛ راه‌کارهای دستیابی به وضعیت مطلوب (استراتژی‌های عملی)؛ و نتایج طراحی مدل جایگاه ورزش در صلح جهانی (پیامدهای مطلوب) طرح شد که با پیشرفت مصاحبه‌ها و با توجه به روند مصاحبه‌ها و انتخاب موردهای جدید، سؤالات به صورت جزئی‌تر و دقیق‌تر مطرح می‌شد.

در این پژوهش، تحلیل داده‌ها با استفاده از سه مرحله کدگذاری باز، محوری و انتخابی انجام شد. با توجه به این روش‌های کدگذاری و تفسیر داده‌های گردآوری شده، نظریه زمینه‌ای بر اساس مدل بوهم^۲ (۲۰۰۴) استخراج شد که تعدیل شده مدل استراوس و کوربین است تا در نهایت، مدل مطلوب برای نقش ورزش در صلح جهانی شکل یابد. این مراحل کدگذاری با به کارگیری نسخه ۷ نرم‌افزار Atlas.Ti انجام شد.

یافته‌های پژوهش

همانطور که عنوان شد، در این پژوهش ۱۴ نفر از افراد صاحب‌نظر در حوزه ورزش و صلح مشارکت داشتند که از میان مدیران اجرایی و اعضای هیئت علمی بخش ورزش انتخاب شده بودند.

نظر مشارکت‌کنندگان در بیان وضعیت موجود صلح جهانی از طریق ورزش با توجه به دلایل ارائه شده از سوی آنان به دو بخش وضعیت موجود مثبت و منفی تقسیم بندی شد و با توجه به نتایج به دست آمده، ۵۷ درصد اعتقاد

نمونه‌گیری به صورت نظری^۱ و با استفاده از روش قضاوتی انجام شد که در آن معمولاً پژوهشگر می‌کوشد تا به صورت هدف‌دار بر مبنای اینکه چه نوع اطلاعات خاصی مورد نیاز است، نمونه‌ها را انتخاب کند (پرویزی و همکاران، ۱۳۸۹). اساس انتخاب نمونه این بود که افراد منتخب بتوانند به شکل‌گیری نظریه و تکرارپذیری یافته‌ها کمک کنند. تکرارپذیری در دو بُعد مدنظر قرار گرفت: ۱. تکرارپذیری لغوی که در آن تولید نتایج مشابه با انتخاب موردهای مشابه هدف بود؛ ۲. تکرارپذیری نظری که در آن تولید نتایج متضاد از طریق انتخاب موردهایی در قطب‌های مخالف هدف بود (استراوس و کوربین، ۱۹۹۰).

در پژوهش حاضر، پس از انجام ۱۴ مصاحبه در طی دوره ۶ ماهه، تحلیل داده‌ها حاکی از اضافه نشدن داده جدید به داده‌های قبلی بود؛ چرا که درصد بالایی از داده‌های مستخرج از مصاحبه‌های آخر تکراری بود. بنابراین، با رسیدن به حد اشباع نظری، به مصاحبه‌ها پایان داده شد با توجه به ماهیت پژوهش، گردآوری داده‌ها به دو روش انجام شد:

۱) مطالعات کتابخانه‌ای: این مطالعات از طریق مراجعه به اسناد و مدارک و جستجو در شبکه اینترنت برای شناخت ادبیات و پیشینه موضوع و شناخت جایگاه ورزش در صلح جهانی انجام شد. ۲) انجام مصاحبه‌های عمیق نیمه‌ساختاریافته: به منظور انجام مصاحبه، سؤالات کلی پژوهش

۱. نمونه‌گیری نظری بدین معنا است که بیش از آن که نمونه‌گیری قبل از پژوهش مشخص شود، در جریان پژوهش و بر اساس تحلیل مرحله به مرحله داده‌ها شکل می‌گیرد (استراوس و کوربین، ۱۹۹۰).

کدگذاری باز داده‌ها

کدگذاری باز از نظر اشپیگل^۱ (۱۹۹۴) عبارت است از فرایند خرد کردن داده‌ها به واحدهای مفاهیم. به‌عنوان یک قاعده، این فرایند با مکتوب‌سازی مصاحبه‌ها آغاز و پس از آن، تحلیل خط به خط متن حاصل انجام می‌شود. در این مرحله، کلمات کلیدی و عباراتی که با نظر پاسخ‌دهندگان مرتبط بودند، شناسایی شد. این فرایند به منظور مفهوم‌سازی اولیه انجام شد که شامل شناسایی مجموعه مفاهیم یا واحدهای داده‌ای مربوط به نقش ورزش در صلح جهانی بود. در ادامه، داده‌های حاصل از مصاحبه‌های عمیق، به صورت باز کدگذاری شد. با توجه به استفاده از نرم‌افزار اطلس. تی. آی، در این بخش کدگذاری بر روی فایل متنی این داده‌ها انجام و خلاصه نتایج گردآوری شد تا کار برای پاسخگویی به سؤالات پژوهش آغاز شود.

تلاش بر این بوده است که نکات کلیدی و مورد تأکید مشارکت‌کنندگان از مصاحبه‌ها استخراج گردد. بررسی دقیق‌تر این کدهای شناسایی شده مشخص نمود که بسیاری از کدها اگرچه با اصطلاحات و تعابیر متفاوت گفته شده‌اند، بر اساس سؤالات پژوهشی مطرح شده در این مطالعه، دارای مفهوم یکسانی هستند. از این‌رو، این کدها تجمیع شده و به‌عنوان محصول نهایی کدگذاری باز، با ۱۲۶ کد ارائه شده است.

به وضعیت مثبت کنونی داشتند و ۴۳ درصد افراد نظرشان منفی بود.

همچنین نظر مشارکت‌کنندگان در مورد این مساله که آیا ورزش همیشه می‌تواند باعث صلح شود، با توجه به دلایل عنوان شده از سوی مشارکت‌کنندگان به دو بخش مثبت و منفی تقسیم گردید. با توجه به نتایج به دست آمده، مشخص شد که ۵۰ درصد مشارکت‌کنندگان اعتقاد داشتند که ورزش همیشه می‌تواند باعث ایجاد صلح جهانی گردد. اما ۵۰ درصد دیگر معتقد بودند که ورزش همیشه باعث تداوم این روند نمی‌گردد.

جدول ۱. توزیع گروه‌های مشارکت‌کننده در پژوهش و کدهای مورد استفاده

تخصص	فراوانی	فراوانی درصدی	کد مورد استفاده
مدیران ورزشی	۶	۴۳	P6-P8-P9-P11-P12-P13
هیئت علمی	۸	۵۷	P1-P2-P3-P4-P5-P7-P10-P14
مجموع	۱۴	۱۰۰٪	-

*یک نفر از مشارکت‌کنندگان زن (P4) و بقیه مرد بودند.

کدگذاری داده‌های حاصل از مصاحبه‌ها در این مطالعه، با سه رویکرد انجام یافته است: ۱. کدگذاری باز؛ ۲. کدگذاری محوری؛ و ۳. کدگذاری انتخابی.

کدگذاری محوری داده‌های تحقیق به‌منظور

پاسخگویی به سؤالات پژوهش

کدگذاری محوری شامل حرکت به سوی یک سطح بالاتر از انتزاع است که با تعیین روابط و طبقه اصلی یا سازه‌ای حاصل می‌گردد که سایر مفاهیم حول آن می‌گردند. کدگذاری محوری عبارت است از تأیید مفاهیم بر مبنای روابط پویای آنها. این مفاهیم، مبنای تشکیل تئوری هستند (Goulding, 2002). طی کدگذاری محوری، بین طبقات و طبقات فرعی ارتباط برقرار می‌شود. در این مرحله، داده‌ها از طریق برقراری ارتباط بین طبقات به شیوه‌ای جدید کنار هم قرار می‌گیرند. این موضوع با اکتشاف مفاهیم زیر حاصل می‌گردد:

- اکتشاف شرایط (شرطها)
- اکتشاف زمینه
- استراتژی‌های عمل و تعامل
- اکتشاف پیامدها.

در این پژوهش، سعی شد با کشف این مفاهیم، درکی از پدیده نقش ورزش در صلح جهانی حاصل گردد و سؤالات پژوهش در ارتباط با چگونگی وضعیت موجود ورزش و صلح جهانی، سازوکارهای دستیابی به وضعیت مطلوب توسعه صلح جهانی از طریق ورزش و پیامدهای آن پاسخ داده شود.

جدول ۲. نتایج کدگذاری محوری سطح دوم (مقوله‌بندی)

مفاهیم	سازه‌های فرعی (مقولات)	سازه اصلی	ردیف
کاهش دخالت مستقیم	سیاسی	شرایط زمینه‌ای	۱
کاهش لابی‌گریهای مضر			۲
کاهش تاثیر تنش‌ها بر ورزش			۳
تلاش برای استقلال ورزش از سیاست			۴
حمایت سیاسی درست			۵
هدایت سیاسی درست			۶
تعیین خط مشی	سازمانی		۷
وظیفه بدون تعصب			۸
سازمان بدون تبعیض			۹
ارتباط با سازمانهای مرتبط			۱۰
تمرکز بر توسعه پایدار			۱۱
توسعه بین‌المللی			۱۲
آموزش			۱۳
آگاهی متولیان			۱۴
زمین کافی			۱۵
تجهیزات و امکانات			۱۶
محیط مناسب	۱۷		
امنیت اجتماعی	فرهنگی اجتماعی		۱۸
اختلاف طبقاتی کم			۱۹
اصلاح فرهنگی			۲۰
فضای با نشاط			۲۱
محیط دوستانه			۲۲

نهادهای اجتماعی			۲۳	
پایبندی به ارزشها			۲۴	
رشد رفتار اجتماعی			۲۵	
ورزش زنان			۲۶	
انجام بازیهای دوستانه جهانی	بین المللی		۲۷	
انجام بازیهای رسمی جهانی			۲۸	
تعاملات جهانی			۲۹	
حمایت از کشورهای فقیر			۳۰	
رویداد مشترک			۳۱	
تلاش IOC			۳۲	
جهان بدون جنگ			۳۳	
میزان آگاهی		افراد سیاسی	سیاسی	۳۴
قدرت لابی گری				۳۵
بومی سازی ورزش		دخالت دولت		۳۶
محیط آماده	۳۷			
حمایت مستقل از ورزش	۳۸			
سیاست گذاری	رسانه	۳۹		
حمایت		۴۰		
مقابله با فساد		۴۱		
جداسازی سیاست از ورزش	سیاست کشورها	۴۲		
منزعات سیاسی		۴۳		
بازی های دوستانه منطقه ای	تعاملات	روابط بین الملل	۴۴	
بازی های دوستانه جهانی			۴۵	
بازی های رسمی جهانی			۴۶	
استفاده از خود زبان مشترک ورزش			۴۷	
حواشی رویدادها	سلامت IOC		۴۸	
سلامت کارکنان			۴۹	
سلامت قوانین			۵۰	
سلامت نظارت			۵۱	
حمایت کشورها	بهداشت جهانی		۵۲	
میزان آموزش کشورها			۵۳	
پیش از خدمت	آگاهی متولیان ورزش	۵۴		
ضمن خدمت		۵۵		
پیش بینی در پست مناسب	افراد آموزش دیده	۵۶		
انگیزه		۵۷		
آموزش به زبان دیگران	فناوری	۵۸		
همگام با سیاستهای صلح		۵۹		
گسترده		۶۰		
اولویت داشتن ورزش	ایدئولوژی	۶۱		
تبیین ضرورت ورزش		۶۲		
دین و مذهب		۶۳		
امنیت سرمایه گذاری	خصوصی سازی	۶۴		
انگیزه سرمایه گذاری		۶۵		
حمایت		۶۶		

قوانین ماندگار	ورود سرمایه داری		۶۷		
حمایت مستمر			۶۸		
جذابیت حوزه			۶۹		
کنترل	بنگاه های شرط بندی		۷۰		
نظارت			۷۱		
هدایت			۷۲		
شناسایی	واسطه ها		۷۳		
تبیین قوانین			۷۴		
نظارت			۷۵		
عدم سوء استفاده از صلح	سیاسی	استراتژی ها و اقدامات اساسی	۷۶		
برداشتن مرزبندی			۷۷		
استقلال ورزش			۷۸		
همکاری با تفاهات جهانی			۷۹		
جدایی ورزش از حکومت			۸۰		
کاهش تضاد منافع			۸۱		
نگاه باز سیاسی			۸۲		
رویکرد دموکراتیک			۸۳		
استاندارد سازی وظایف سیاسی در ورزش			۸۴		
استفاده از متخصص	آموزشی		۸۵		
تشویق به کتابخوانی			۸۶		
آموزش به کودکان			۸۷		
آموزش نیروی انسانی			۸۸		
آنالیز شرایط			۸۹		
افزایش دانش			۹۰		
شناسایی راه های کمک			۹۱		
تحلیل ورزش به عنوان ابزار مفید			۹۲		
ارتباطات بیشتر سازمانهای مرتبط			۹۳		
ایجاد سازمان قانونی	سازمانی		۹۴		
حمایت کمیته بین المللی المپیک			۹۵		
استاندارد سازی جهانی			۹۶		
تدوین منشور صلح و ورزش			۹۷		
تدوین مقررات حقوقی			۹۸		
تفکیک حوزه ورزش و سیاست			۹۹		
برگزاری رویداد			مدیریتی		۱۰۰
ایجاد زمینه های برگزاری مشترک رویدادها					۱۰۱
اعزام نیرو به رویدادها					۱۰۲
جهانی تر کردن قلمرو ورزش	۱۰۳				
مراودات ورزشی	۱۰۴				
الگوسازی ورزشکاران	۱۰۵				
توسعه ورزش محلی	۱۰۶				
مبارزه با فساد مالی	۱۰۷				
همگرایی قومی	۱۰۸				
همکاری با سازمانهای فرهنگی	۱۰۹				
توسعه رفتار اجتماعی	۱۱۰				
گسترش هدف اصلی ورزش	۱۱۱				

توسعه اجتماعی	ساختاری	پیامدها	۱۱۲
توسعه فرهنگی			۱۱۳
توسعه اقتصادی			۱۱۴
صلح پایدارتر			۱۱۵
اتحاد ادیان			۱۱۶
کنترل استرس کشور			۱۱۷
پرورش سیاسیون سالم			۱۱۸
توسعه توریست			۱۱۹
دوستی جهانی			۱۲۰
همگرایی ملتها	انسانی		۱۲۱
تحمل پذیری بالا			۱۲۲
آرامش اجتماعی			۱۲۳
رشد اخلاق انسانی			۱۲۴
اتحاد نژادها			۱۲۵
کاهش خشونت			۱۲۶

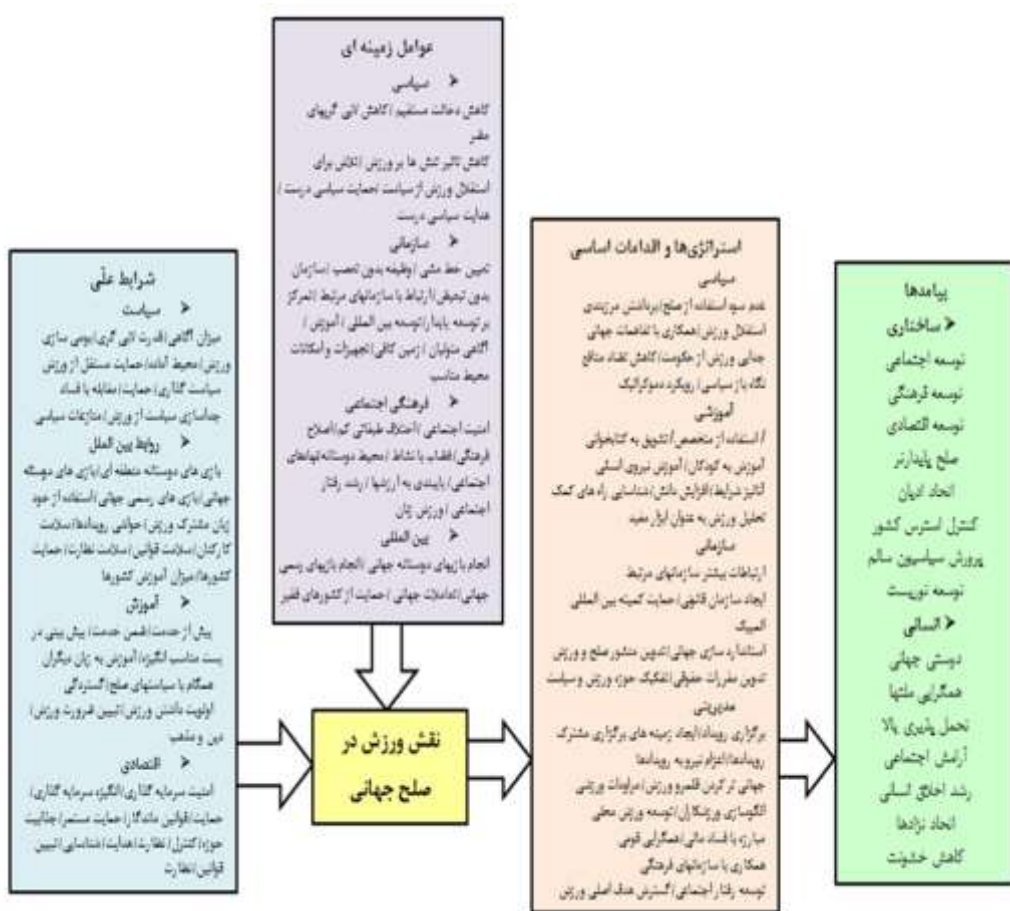
کدگذاری انتخابی

در کدگذاری باز و محوری، مدل پارادایمی نقش ورزش در صلح جهانی توسعه داده شد؛ مدلی که شامل شرایط علی، پدیده اصلی، شرایط زمینه‌ای، راهبردها و پیامدهاست. مطابق با رویکرد استراوس و کوربین (۱۹۹۰) در کدگذاری انتخابی، نتایج گام‌های قبلی به کار برده شد، مقوله اصلی انتخاب شد و به شکلی نظام‌مند به سایر مقوله‌ها ارتباط داده شد؛ اعتبار ارتباطات بررسی و مقوله‌هایی که نیاز به تصفیه و توسعه بیشتر داشتند، توسعه داده شدند. این کار بر اساس الگوی شناسایی شده بین مقوله‌های اصلی و فرعی در کدگذاری باز و محوری آغاز شد که شامل گام‌های زیر بود:

با توجه به اینکه در هر مرحله مصاحبه با مشارکت‌کنندگان پژوهش، سؤالات مصاحبه بر اساس مدل پارادایمی تدوین شده بود، مصاحبه‌شوندگان نظرات خود را در مورد اجزای تشکیل‌دهنده مدل ارائه کرده بودند؛ با این وجود با تحلیل‌ها و رفت و برگشت‌هایی که صورت

گرفت، تعدیلاتی در پاسخ‌های اولیه افراد انجام شد؛ بنابراین، خط داستان ابعاد مدل، مطابق با توضیحات زیر است:

در این مدل، شرایط علی شامل عوامل ترغیب-کننده و یا الزام‌آور برای نقش ورزش در صلح جهانی است. با این رویکرد، عوامل و پدیده‌هایی در این بخش مورد توجه قرار گرفت که از نظر تقدم زمانی و نیز شرایط الزام‌آوری روی پدیده ورزش و صلح جهانی تأثیر علی داشته باشند. ورزش و صلح جهانی با توجه به ماهیت موضوعی گسترده خود تحت تأثیر عوامل مختلفی قرار می‌گیرد که مرتبط با سیاست، اقتصاد، مدیریت، ساختارها، امکانات و قوانین است. عواملی که ذینفعان مختلفی را در برمی‌گیرد و هر یک بایستی برای اصلاح وضعیت موجود، به رفع آنها بپردازند. در واقع، گستره وسیع و متنوع ورزش و صلح، نیازمند انجام فعالیت‌هایی در هر یک از بخش‌های نام برده است تا بتوان وضعیت کنونی توسعه صلح جهانی را بهبود بخشید.



شکل ۱. مدل نهایی نقش ورزش در صلح

هستند. باید توجه داشت که بسیاری از مشکلات ورزش و صلح جهانی به مسائل زمینه‌ای برمی‌گردد که برای دستیابی به وضعیت مطلوب، باید اقتضات زمینه‌ای را مدنظر قرار داد. در بعد اقدامات و راهبردها، کنش‌ها و فعالیت‌های اصلی که می‌تواند در توسعه صلح جهانی از طریق ورزش راهگشا باشد، مورد توجه قرار گرفت. بر اساس مدل مستخرج از این

شرایط زمینه‌ای، ویژگی‌های درونی و برونی برای توسعه صلح جهانی از طریق ورزش هستند؛ شرایطی که می‌بایست برای موفقیت بهتر اجرای این فرایند مورد توجه قرار گیرند. توسعه صلح جهانی از طریق ورزش باید با توجه کامل به ابعاد و ویژگی‌های نهادی، اقتصادی، رسانه‌ای، حاکمیتی، فرهنگی و اجتماعی، دولتی و قانونی صورت بگیرد که بسترساز وضعیت موجود

از یک سو انتظار آن می‌رود که دولت‌ها و حاکمان قدرت، سیاست را از ورزش جدا نموده و اجازه دهند که ورزش در فضایی عاری از رنگ و بوی ذینفعان سیاسی و نقش آفرینان دولتی رشد و توسعه یابد. اما از سوی دیگر توقع اهالی ورزش این است که حمایت لازم از سوی دولت و سردمداران حاکمیت همواره شامل حال حوزه ورزش باشد. این نوع تداخل انتظارات خواسته یا ناخواسته باعث می‌گردد که حاکمان سیاسی حتی اگر تنها قصد حمایت داشته باشند، به مسائل ورزش ورود کرده و درگیر دخالت‌های مستقیم و غیر مستقیم آن گردند. جولیانوتی در پژوهش خود عوامل سیاسی، محیط فیزیکی و شرایط اقتصادی را علت‌های اصلی شرایط توسعه ورزش از طریق صلح عنوان نمود (Giulianotti, 2018).

با نگاهی به عوامل علی توسعه صلح جهانی از طریق ورزش نیز خواهیم دید که عامل سیاست به واسطه عوامل فردی خود نظیر قدرت لابی‌گری، منازعات سیاسی، حمایت از ورزش و مقابله با فساد، می‌تواند نقش بسزایی در رشد و یا عدم رشد این مفهوم ایجاد کند.

عامل مهم دیگری که در این حوزه تاثیرگذار است، روابط بین الملل می‌باشد. ورزش به علت دارا بودن زبان مشترک بین مردم کشورها، می‌تواند موجب تسریع روند صلح جهانی گردد. این جریان با برگزاری رویدادهای ورزشی رسمی و غیررسمی قابل انجام است. کشورها هر چقدر در حوزه روابط بین‌الملل و تعامل با سایر کشورها فعال‌تر باشند، می‌توانند از حاشیه‌های ایجاد شده توسط برگزاری رویدادها منافع زیادی را نصیب سیستم دیپلماسی کشور نمایند. چرا که دولت‌ها در هر سطح و درجه از دموکراسی

پژوهش، توسعه صلح جهانی از طریق ورزش اقتضائاتی دارد که فعالیت‌های حوزه ورزش و صلح نیز زیرمجموعه این نظام بزرگ‌تر هستند و نمی‌توانند خارج از آن پیش بروند. بدین ترتیب، دستیابی به وضعیت مطلوبی که برای توسعه صلح جهانی از طریق ورزش قابل ترسیم است، نیازمند استراتژی‌ها و ساز و کارهای خاص این نظام منحصر به فرد است. این سازوکارها یا اقدامات در چهار حوزه اقدامات سیاسی، اقدامات آموزشی، اقدامات سازمانی و اقدامات مدیریتی قرار می‌گیرند.

در نهایت، در بعد پیامدها، نتایج و پیامدهای مورد انتظار از نقش ورزش در صلح جهانی مورد توجه قرار گرفت؛ پیامدهایی که می‌تواند در اثر اجرای فرایندها، اقدامات و راهبردهای لازم در راستای توسعه صلح جهانی از طریق ورزش اتفاق بیفتد. تمام این پیامدها مثبت هستند که بیانگر مطلوبیت نقش ورزش در صلح جهانی است.

بحث و نتیجه‌گیری

مسئله‌ای که موضوع بحث مشترک اکثر صاحب نظران در زمینه توسعه صلح جهانی از طریق ورزش بود، به نقش تاثیرگذار سیاست و دخالت مستقیم قدرت‌های حاکمیتی کشورها در حوزه ورزش اشاره داشت. با توجه به مباحث موجود نقش‌های ذکر شده قابل انکار نیست. باید دید که چگونه می‌توان این نقش را پذیرفت و برای هدایت صحیح آن راهکار ارائه نمود. به اعتقاد ساگدن زیربنای استدلال در مورد شناسایی زمینه‌های ورزش و توسعه صلح، مبتنی بر درک پیشینه تاریخی و فضای سیاسی حاکم است (Sugden, 2018).

متولیان اقتصادی انگیزه‌های به مراتب بیشتری جهت سرمایه گذاری خواهند داشت.

هیهارست در مبحث توسعه صلح و ورزش به نقش موثر جامعه، سرمایه و هویت سازمانی تاکید می کند و از نظر او ابعاد انسانی، اقتصادی و سازمانی جزو عوامل اثربخش می باشد (Hayhurst, 2017).

بررسی های گادایس (۲۰۱۹) نشان داد ارتباط بین ورزش و توسعه ذاتی نیست و نه تنها به انواع برنامه ها و فعالیت ها بلکه به عوامل زمینه ای نیز بستگی دارد. پتانسیل مثبت ورزش به طور خودکار رشد نمی کند و نیاز به یک مداخله حرفه ای و مسئولانه اجتماعی دارد که متناسب با زمینه اجتماعی و فرهنگی باشد. وی آموزش، اقتصاد و بهداشت را متداول ترین این عوامل عنوان کرد (Gadai, 2019).

با توجه به نتایج این تحقیق عوامل زمینه ای نیز به چهار بخش سیاسی، سازمانی، فرهنگی اجتماعی و بین المللی تقسیم شد.

در بعد سیاسی صاحب نظران معتقد بودند که صاحبان قدرت سیاسی می بایست دخالت های مستقیم خود را در حوزه ورزش کاهش دهند. لابی گری های مضر سیاسی زمانی که کاملاً محسوس باشند، نقش موثری در ایجاد حس عدم امنیت و آلودگی ورزش ایجاد خواهند کرد. این امر باعث کاهش انگیزه متولیان ورزشی در پیشبرد اهداف صلح طلبانه خواهد شد. هرچقدر ورزش از تنش ها و منازعات سیاسی به دور باشد، بر هدف اصلی خود متمرکز تر خواهد بود.

همواره تمایل دارند در منظر جهانی جلوه ای صلح دوست داشته باشند. رویدادهای ورزشی بین المللی جزو فرصت های کم نظیری است که این اجازه را به کشور میزبان می دهد تا خود را مستحق بهره برداری از چهره ای صلح طلب نشان دهد. نشان دادن این چهره از نظر اقتصادی و سیاسی و فرهنگی چنان قابل توجه است که هر دوره شاهد رقابت نزدیک و شدید کشور ها جهت دریافت حق میزبانی مسابقات بین المللی مختلف هستیم.

عامل آموزش نیز در بحث عوامل علی حائز اهمیت است. ویلیام (۲۰۱۷) از مداومت در آموزش به عنوان عاملی اساسی در برنامه های ترکیبی صلح، توسعه و ورزش نام برد (William, 2017). اکثر صاحب نظران بر این عقیده بودند که گسترش صلح جهانی نه تنها از طریق ورزش، بلکه از هر طریقی مستلزم چارچوب مشخص و توانمندی است که نیاز به آموزش دارد. بهترین حالت این است که آموزش از پایه صورت گیرد تا ورزشکارانی که قرار است به مدارج بالاتر ارتقا پیدا کنند و در راس تصمیم گیری های ورزشی قرار گیرند با مفهوم صلح آشنایی بیشتر و اصولی تری داشته باشند. عامل مهم بعدی شرایط اقتصادی می باشد. حمایت مستمر از ورزش باعث جذابیت بیشتر این حوزه در نگاه سرمایه گذاران می شود. احساس امنیت در سرمایه گذاری، باعث ایجاد انگیزه می گردد. این امر باعث ورود سرمایه داران در زمینه ورزش شده و می توان با تبیین قوانین و نظارت و هدایت صحیح از منافع مختلف اقتصادی در ورزش بهره برد. نه تنها در حوزه ورزش، بلکه در هر حوزه و شرایطی که در منطقه مورد نظر امنیت، آرامش و صلح احساس شود،

مردم کشور در برخورداری از امکانات و آرامش است.

استراتژی ها و اقداماتی که مطلوب است در توسعه صلح جهانی از طریق ورزش صورت پذیرد، از منظر صاحب نظران به چهار بعد سیاسی، آموزشی، سازمانی و مدیریتی تقسیم شد. این اقدامات تنها مربوط به منطقه ای خاص از جغرافیای جهان نیست، بلکه راهکارهایی است که کشورها می‌توانند از طریق آن نقش موثرتری را در پیشبرد اهداف توسعه صلح جهانی ایفا کنند.

در بعد اول به اقدامات سیاسی اشاره شده است. استقلال ورزش کمک شایانی به متولیان آن می‌نماید تا با جدایی ورزش از حکومت و سیاست، با آرامش بیشتری به همکاری با تفاهات جهانی بپردازند. نگاه باز سیاسی و عدم سوء استفاده از صلح باعث برداشتن مرزبندی‌هایی می‌شود که کشورها را در تعاملات ورزشی دچار مشکل کرده است.

در بعد بعدی به راهکار آموزشی اشاره شده است. ساختار صلح نیازمند آموزش به کودکان، ورزشکاران، متولیان ورزشی و همه افراد مرتبط است. افراد آموزش دیده توانایی بیشتری در آنالیز شرایط و شناسایی راه‌های کمک‌کننده جهت عبور از چالش‌های موجود در ورزش را دارند. هورکامب (۲۰۲۰) در پژوهش خود راهکارهایی را جهت استفاده عملی از ورزش در توسعه و صلح نام برد که شامل سازماندهی مناطق ورزشی جهت بازپس‌گیری آن از باندهای خیابانی محلات و همچنین آموزش مربیان در مناطق فقیرنشین می‌شد. وی اصول اساسی این کار را آموزش، انسجام اجتماعی و دیپلماسی عنوان کرد (Hurcombe, 2020).

در بعد سازمانی بهتر است تمرکز بر ارتباط بین سازمانها، آموزش و آگاهی متولیان و تعیین خط مشی مد نظر قرار گیرد. سازمانی که در راستای اهداف ورزشی، وظایف خود را بدون تعصب نسبت به جریانی خاص و بدون تبعیض انجام دهند، نیازمند افراد و متولیانی است که در این زمینه از آگاهی و آموزش لازم برخوردار باشند.

بعد فرهنگی اجتماعی در شرایط زمینه‌ای مربوط به فضای جامعه و شرایط فرهنگی کشورها می‌باشد. هرچقدر فضای اجتماعی کشور با نشاط تر، امنیت اجتماعی برقرارتر، اختلاف طبقاتی کمتر و توجه به ورزش زنان بیشتر باشد، شاهد رشد رفتارهای اجتماعی قابل ملاحظه‌ای در متن جامعه خواهیم بود. جوامعی که عوامل ذکر شده در آن بیشتر رشد و توسعه پیدا کرده، تمایل بیشتری به اخلاق و ترویج صلح دارند.

بعد بین‌المللی مرتبط با تعامل کشورها در سطح جهانی است. این تعاملات می‌تواند هم در قالب انجام رویدادهای ورزشی باشد و هم در حمایت از کشورهای فقیر. نمونه‌های این تعاملات و حمایت‌ها در کشورهای فقیر آفریقایی دیده می‌شود کشورها و سازمان‌های مختلف که پیام آور صلح هستند با اعزام نیرو و تجهیزات ورزشی به این کشورها در صدد ایجاد دوستی و شادی بین کودکان و ورزش‌دوستان فقیر در کشورهایی می‌باشند که از حداقل امکانات ممکن محروم هستند.

کشورها و مناطقی که دارای چنین زمینه‌هایی در ساختار حکومتی و سازمانی خود باشند، به مراتب سریعتر و صحیح‌تر به اهداف متعالی و نهایی صلح جهانی خواهند رسید. زیرا صلح جهانی نیازمند یکدست شدن و همسطح شدن

گزینه مناسبی جهت مانع زدایی های سیاسی می داند (Mitchell, 2020).

با توجه به شرایط علی و زمینه‌ای و همچنین اقدامات و استراتژی‌هایی که در این زمینه قابل انجام است، پیامدهای این فرآیند به دو بخش ساختاری و انسانی تقسیم گردید.

در بخش ساختاری شاهد توسعه اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی خواهیم بود. صلح پایدار تر به کنترل استرس کشور کمک می نماید. بحث همگرایی سبب ایجاد اتحاد در مفاهیم مختلف چالش برانگیز مثل ادیان، مذاهب، نژادها و قومیت ها می گردد. این روند به پرورش مدیران سالم و افراد با انگیزه بیشتر و متعالی تر جهت پیشبرد اهداف پایدارتر صلح جهانی از طریق ورزش می‌انجامد.

در بخش انسانی شاهد رشد اخلاق و خصوصیات انسانی خواهیم بود. دوستی جهانی باعث همگرایی ملت ها شده و تحمل پذیری مردم را بالا می برد که این امر منجر به کاهش خشونت ها در نهایت آرامش اجتماعی می گردد.

انسانها یک صلح پایدار جهانی به جهان حاضر بدهکارند. ورزش یکی از مناسب ترین گزینه ها جهت بازپرداخت این بدهی است.

منابع

- Ahmadipour, Z. Junidi, R. Boyeh, Ch. Hosseini Damabi, S. (2013). Geopolitical conceptualization of sport. *Geopolitical Quarterly*, 9 (2), 1-48. (Persian)
- Eltiaminia, R. (1394). The consequential and accelerating role of sport in providing conditions for peace between governments.

بعد سازمانی به عنوان یکی دیگر از اقدامات اساسی در توسعه صلح جهانی از طریق ورزش، به استاندارد سازی جهانی و تدوین منشور صلح و ورزش می‌پردازد. تفکیک حوزه ورزش و سیاست که در بعد سیاسی به آن پرداختیم، نیازمند تدوین مقررات حقوقی و ایجاد یک سازمان قانونی با شرح وظایف مشخص جهت هماهنگی با سازمان های مرتبط است. این مساله نیازمند حمایت قاطع کمیته بین المللی المپیک و سایر سازمان های ورزشی بین المللی می باشد. هوستون در نقد کتاب "بازی با دشمن"، معتقد است که با توجه به چالش های انسانی بی سابقه، درگیری های خشونت آمیز و ناآرامی های طولانی مدت سیاسی حاضر در جوامع بین المللی، می بایست تمرکز اساسی بر ایجاد و حفظ سازمان های ورزشی مرتبط با توسعه و صلح نمود (Houston, 2018).

در بعد مدیریتی به راه کارهای مربوط به متولیان و مدیران سطوح بالایی ورزش پرداخته شده است. ایجاد زمینه های برگزاری مشترک رویدادهای ورزشی، اعزام نیرو به رویدادها و تلاش جهت شناساندن ورزش های محلی نیازمند مدیریت صحیح در این حوزه است که باعث جهانی تر کردن قلمرو ورزش میشود. مبارزه با فساد ها و آلودگی های مرتبط با ورزش و همکاری با سازمان های فرهنگی جهت همگرایی های قومی و منطقه‌ای، مسئولیت هایی است که از عهده مدیران با انگیزه و توانمند برمی آید.

در پایان به پیامد های توسعه صلح جهانی از طریق ورزش می پردازیم. میچل (۲۰۲۰) مهم ترین پیامد توسعه صلح از طریق ورزش را در مزایای اجتماعی آن عنوان کرده است و آن را

- Physical Education. 589-607. DOI: 10.1057/978-1-137-53318-0_37.
- Heydari, D. (2006). Political involvement in sports, physical education and recreation. *The growth of social science education (Roshd)*. 10(3), 36-40. (Persian)
 - Hlabane, B. (2012). The Political, Economic And Social Impact Of Hosting Mega- Sports Events. The 2010 South Africa World Cup In Comparative Perspective, *Beppu: Ritsumeikan Asia Pacific University*.
 - Houlihan, B. (2014). The Government and Politics of Sport. *RLE Sports Studies*. eBook published 2014. Routledge, London, eBook ISBN: 9781315773292 .
 - Hurcombe, M. Dine, P. (2020). War, Peace and Sport. *Journal of War & Culture Studies*. 13(4), 337-341.
 - Houston, C. (2018). Sport and peace-building in divided societies: playing with enemies. *International Journal of Sport Policy and Politics*. (3). ISSN: 1940-6940.
 - Levermore, R. Bauder, A. (2013). Sports and International Relations, translated by Sajjadi, N. Heydari, A. *Publication of sports sciences*, Tehran, Hatmi. (Persian)
 - Levermore, R. Beacom, A. (2009). Sport and International Development. Basingstoke, UK: *Palgrave Macmillan*.
 - Malakotian, M. (2010). Sport and Politics, *Politics Quarterly*, 39(2). (Persian)
 - Mitchell, D. (2020). Can sport build peace after conflict? Public attitudes in transitional Northern Ireland. *Political and International Research*, 7(22). 149-179. (Persian)
 - Fazeli, N. (2013). Sport and Identity Politics, *Journal of Political Science*, 7(2). (Persian)
 - Gadais, T. (2019). Sport for Development and Peace: Current Perspectives of Research. *IntechOpen*. DOI: 10.5772/intechopen.89192.
 - Giulianotti, R. (2019). Rethinking Sportland: A New Research Agenda for the Sport for Development and Peace Sector . *Journal of Sport and Social Issues*. 8, 1-27.
 - Giulianotti, R. Darnell, S. (2018). Sport for Development and Peace and the Environment: The Case for Policy, Practice, and Research. *Journals Sustainability*. 10(7), 2-13
 - Giulianotti, R. (2010). Sport, peacemaking and conflict resolution: a contextual analysis and modelling of the sport, development and peace sector. *Ethnic and Racial Studies*. 34(2), 207-228.
 - Goulding, C. (2002). Grounded theory: A practical guide for management, business and market researchers: London: Sage.
 - Hayhurst, L. (2017). Post-colonial Feminist International Relations Theory and Sport for Development and Peace. *Project: Transnational interventions in feminist sport for development programs*. In book: The Palgrave Handbook of Feminism and Sport, Leisure and

- Communist Sport, 1950-1960, A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements for the degree of Doctor of Philosophy, The School of Graduate and Postdoctoral Studies, The University of Western Ontario, Canada.
- Sajjadi, S. Mahmoudi, A. Saatchian, V. Haji Akhundzadeh, M. (2011). A study of the priorities and strategies for the development of the country's judo championship sport from the perspective of experts. *Journal of Sports Management*, 6(2), 246-231. (Persian)
 - Strauss, A. Corbin, J. (1990). Basics of qualitative research: techniques and stages of production of grounded theory. *Translated by Ebrahim Afshar* (1390). Tehran, Ney Publishing. (Persian)
 - Sugden, J. Tomlinson, A. (2018). Sport and peace-building in divided societies: playing with enemies. *New York: Routledge*, 101.
 - Ubaidulloev, Z. (2018). Sport for Peace: A New Era of International Cooperation and Peace through Sport. *Asia-Pacific Review*. 25, 122.
 - William, A. Barbieri, J. (2017). "Sport Is a School of Peace": Sports for Development, the Francis Effect, and New Directions in Catholic Peacebuilding. *journal of peace research*. 42(4), 557-581.
 - Zargar, A. (2015). Sport and International Relations: Conceptual and Theoretical Aspects, *Political Science Quarterly*, 11 (31). (Persian)
- Journal of Sport and Social Issues*. DOI: 10.1177/0193723520958346.
- Moradi, S. Khaledian, M. Mostafaei, F. (2014). The role of sport in the development of intercultural and social relations. *Institute of Humanities and Cultural Studies*. (Persian)
 - Murray, S. (2012). The two halves of sports-diplomacy. *Diplomacy & Statecraft* 23. 576-592.
 - Nasiri Moghadam, M. (2013). Explaining the relationship between the World Cup and foreign relations of countries. Thesis of the Faculty of Geography, Tarbiat Modares University, Tehran. (Persian)
 - Parvizi, S. Salsali, M. Adib Haj Bagheri, M. (2011). *Qualitative research methods*. Tehran, Bashari publishing. (Persian)
 - Peachey, J. W. Burton, L. (2018). Exploring Servant Leadership and Needs Satisfaction in the Sport for Development and Peace Context. *Journal of Sport Management*, 32(2), 1-13.
 - Peachey, J. W. Cunningham, G. B. Lyras, A., Cohen, A., & Bruening, J. (2015). The Influence of a Sport-for-Peace Event on Prejudice and Change Agent Self-Efficacy. *Journal of Sport Management*, 29(3), 229-244.
 - Roozkhosh, M. (2010). Sport and politics, different aspects of a relationship. *Aein*. Nos. 30 and 31, 33-35. (Persian)
 - Rider, T. (2011). The Olympic Games and the Secret Cold War: The U. S. Government and the Propaganda Campaign Against